



Szörnyetegkülsejű, vén bükkfacsoport a jánoshegyi ősbükkösben. — Alsó kép: ezüstös csillogású, síma kérgű törzsek sorakoznak egymás mellett.



Az erdő időszámítása: a fatörzs növekedésével a kéregbe vésett feliratok mindjobban elszélesednek.

Kirándulás a jánoshegyi ősbükkösbe

Alig van európai főváros, amelynek közvetlen környezete annyira gazdag lenne természeti szépségekben és érdekességekben, mint Budapesté. A civilizáció ugyan már kiszorította fővárosunk mellől a mocsarakat, homokpusztákat és gyümölcsfákkal ülteti be a napsütötte, köves hegyoldalakat, de megállt az öszezefüggő, nagy erdőségek előtt. Ezek az erdők a főváros tulajdonában lévén, nem kerülnek a szokásos, üzletszerű kihasználás alá; így a főváros közönsége egy kis vasárnapi gyalogsétával olyan ősi állapotban levő, hatalmas, ódon fákból álló erdőségekbe juthat, amilyeneket az ország sok más részén egyáltalában nem is talál. Aki sokat járt a Börzsöny vagy a Mátra rengetegeiben, az tudja, hogy ezekben a nagy erdő-

ségekben alig-alig találni olyan romantikus, érintetlen részre, mint amilyen a fővárostól úgyszólván néhány lépésre fekvő jánoshegyi ősbükkös.

A bükk a magyar középhegység magasabb, hűvösebb lejtőinek a fája. A főváros környékén is a Zugliget feletti, északkeletre néző lejtőkön tenyészik s itt olyan mélyre leszáll (csaknem 200 méterre a tenger színe fölött), amire az egész országban nem ismerünk példát. A bükkerdő a jelenlegi éghajlati viszonyok mellett nem terjeszkedik; makkja a fa alatt, amelyről leesett, kicsírázik, de hamar el is pusztul. Fialtal bükkfát másutt, mint bükkösben, nem látunk; ahol kipusztítják, más fák foglalják el a helyét. A Jánoshegyen, a Hármasút-tető nevű halmon, nyil-

Alsó kép: mezei nyúl lábnyoma a hóban.

